

никога не забравяй, — колко е тежка бѣдността, въ която живѣешъ отъ дѣтинство.

Лия благодарила на бабичката и тичешкомъ отишла при баща си. Оставила гърнето на земята и казала:

*„Гърненце, гърненце, не се лѣни, —
Самичко ти кашицата свари!“ . . .*

Веднага закипѣла хубава каша и почнала да прѣлива гърнето.

Бащата и Лия се нахранили сладко сладко...
— Славна е тази вещица! — казалъ бащата.

* * *

Въ дома на Лия всичко било добрѣ. Цѣлото сѣмейство се хранѣло отъ чудесното гърне. Матехата майка обикнала Лия като свое дѣте. Въ тѣхната къща дохождали на прѣхрана бѣдни, сираци, куци, слѣпи и др. Лия никого не връщала.

Въ цѣлата страна се разчуло за чудесното гърне. Научилъ се и царьтъ. Той рѣшилъ да отиде въ селото, гдѣто живѣяла Лия.

Като видѣлъ гърнето и красивата Лия, казалъ си: „Ето една прѣкрасна жена за мене; тя ще бѣде славна царица . . . А когато настане гладъ въ царството ми, гърнето ще даде храна на всички!“ . . .

Царьтъ завелъ Лия въ палата. Слѣдъ нѣколко дни направили сватба и бѣдната Лия станала жена на царя.

* * *

Въ първитѣ дни Лия не забравяла чудесното гърне. Всѣки день давала обѣдъ на бѣднитѣ и гладнитѣ. Дворьтъ на палата се пълнѣлъ отъ